

ПРИИЖДАТЪ, ВРЪЩАТЪ СЕ...

Dis-moi, dis-moi guèrrirai-je de ce qui
est dans mon coeur . . .

FRANCIS JAMMES

Прииждатъ, връщатъ се, шумятъ като разлѣнитѣ
вълни
на възбунено море, пияно отъ несдържната си
моощъ, —
подъ тежкитѣ имъ стѣпки сякашъ морната земя
звѣни,
тукъ всѣки день е день безъ отдохъ, безсънна —
всѣка нощъ.

Кои сж тѣ? — Безименни — и ти безименъ между
тѣхъ
потъвашъ въ жалбитѣ имъ глѣхнали и въ грубитѣ
имъ веселби —
и чакашъ примирено празника на кървавия смѣхъ,
когато и надъ твоя свѣтъ сждбата мракъ ще
протрѣби.

И какъ е странно въ грохота на тоя вихъръ лихъ,
гждето всички сж единъ и всѣки все пакъ — самъ,
да си припомнишъ, да пришьпнешъ нѣкой плачещъ
стихъ

Изъ кроткитѣ элегии на Francis Jammes.

22. февруарий, 1916.